

Dirigenten

OPERA

Opera i Rebild 2019

★★★★☆

Vores konferencier til Opera i Rebild, Preben Kristensen, tog æren for det gode vejr, der indfandt sig som bestilt under Vorherres dirigentstok. Han blev mødt med stormende klapsalver, om de så gjaldt ham selv eller His Masters Voice må stå hen. Men dejligt var det. Skyerne trak væk over de lyngklædte bakker, der tog imod med overvældende skønhed, når man nærmede sig Rebild, og da man senere slog sig ned blandt det feststemte og imødekommende publikum, blev det lyngklædte supplement med både chokolade og hjemmebagt kage. Der faldt også af til presselogen!

Til syvende og sidst er det naturligtvis den store dirigent deroppe, der får tingene til at hænge sammen, når kultur og natur byder hinanden stævne i den på samme tid eventyrlige og intime iscenesættelse med lidt buldrende torden både fra bakkerne og fra paukerne – og måske fra en enkelt presenning. Det er ganske enestående.

Søren Steen Nielsen & Co havde med poetisk flair sammensat et program, der forbandt den danske sang og den danske tone med den italienske. Den meddigtende omhu gjorde sig gældende i smukke detaljer. Så her havde også været en erfaren dirigent på spil.

Men ellers var aftenens dirigent så ubetinget Giordano Bellincampi. Hans uforlignelige attack i spidsen for det hengivne Aalborg Symfoniorkester fik os straks op af feltstolene, da ouverturen til Carl Niensens "Maskerade" rejste sig messinglysende for os med instrumentationsmæssige detaljer, man aldrig syntes, man havde hørt før, og med en støt tiltagende galopperende festlig brillans.

I Carl Nielsen-repertoireet dyrkede Bellincampi i det hele taget blæserne, træsåvel som messing, med medrivende skønhed, og i forspillet til "Saul og David"s anden akt sikrede det hvilende tempo, at klangen i den grad folde sig ud. "Hanedansen" fra "Maskerade" bød på herlige opspændinger af det tematiske materiale.

Carl Nielsen-afdelingen afsluttede med den lyriske humoreske "Fynsk Foraar", som vi måske ikke hører så tit, som vi gerne ville. Carl Nielsen afbrød modvilligt arbejdet med sin femte symfoni for at udføre denne bestillingsopgave, som imidlertid forløste de mest henrivende indfald i et uforglemmeligt, melodios flow. Her i august blev den milde dag med et så lys og lang.

Og nu til Italien! Her var det strygergrupperne, som dominerede når Bellincampi med intens fornemmelse for sangbare detaljer fordybede sig med sit orkester i Verdis og Puccinis partiturer. Han lagde ud med den il-

Giordano Bellincampi i intens koncentration.
Foto: Lars Erik Andersen.

devarslende valserytme i forspillet til Verdis "Maskeballet". Herefter fulgte hele tre af koncertens højdepunkter, hvor solisterne sikrede verdensklasse.

Den lyriske sopran Elsebeth Dreisig kender vi godt, for hun havde netop denne augustdag været på banen i 25 år. Leonoras parti fra Verdis "Troubaduren" hører vel til operalitteraturens mest krævede, men hun forløste den store arie, hvor virkningerne af titelpersonens serenade slår ud i hendes sind med suveræn udtrykskraft, stemmemæssigt som dramatisk. Vi oplevede hjertesandsende verdensformat.

Straks fulgt op af endnu en præstation i verdensklasse, da bassen Petri Lindroos tegnede et rystende sjælmaleri i Verdis vældige portræt af kong Filip's livskrise i mesteroperaen "Don Carlos". Bellincampi fulgte ham hvert eneste, nådesløse, strygerbårne skridt ind i de bitre erkendelser oplevet med alle søvnløshedens pinagtige detaljer. Her afslørede sig også en af programlægningens overrumplende indsigter. Tidligere i programmet oplevede vi nemlig Petri Lindroos i rollen som Jeronimus i "Maskerade". "Fordum var der Fred i Gaden". Lindroos har tidligere givet skikkelse

til den fulde rolle i Det Kongelige Teaters opsætning, instrueret af Kasper Holten. Også dengang gjorde det dybt indtryk, at han formåede at frigøre den livsfarlige patriark fra al Jeronimusieriet og i stedet formidle en afgrundsdyb smerte over en verdensordens sammenbrud. Den senmoderne rodebutik, som vi alle deler, bryder knusende ind over ham. Og de to patriarker, Filip og Jeronimus, indgår med ét i et skæbnefællesskab. To udgaver af The Godfather, når imperiet kollapse over Al Pacinos hoved.

Blandt de tre solister stod tenoren Adam Frandsen lidt i skyggen, selv om han med opbydelsen af al sin kraft, gav Elsebeth Dreisig et fint, lyriske modspil i de betagende og udødelige arier fra førsteakten af "La Bohème". Godt, at man havde valgt at bringe hele scenen i sammenhæng. Det blev et af dagens store øjeblikke. Vi mærkede havet. Havet, som altid kalder fra dybet i Puccinis partiturer. "Som havet er min kærlighed", synger Mimi til sidst, når hun ligger foran sit livs udgang. Men bølgeslaget er allerede mærkbart her i operaens indledning.

Som Preben Kristensen mindede os om, havde han sidste år udnævnt Den jyske Operas kor til at være et af ver-

Vejret artede sig, og på storskærmen kunne alle se med. Foto: Henrik Louis

Preben Kristensen i sin sædvanlige rolle som konferencier. Foto: Henrik Louis

dens bedste. De kunne ikke deltage i år, men det til lejligheden sammensatte "Opera i Rebild-kor 2019" gjorde det fortrinligt i Verdis berømte fangekor fra "Nabucco". Den vemodsløse klang stod smukt i rummet, om end det finale tryk seksten måske ikke nåede helt i mål.

Det kunne vist selv ikke Bellincampi for længst afdøde berømte dirigentkollega Nikolaj Malko fra Rusland have gjort noget ved. Beredvilligt oplyste Preben Kristensen, at det jo var ham, hvis kone hed Nora.

Otto Pretzmann
kultur@nordjyske.dk

Petri Lindroos, Elsebeth Dreisig og Adam Frandsen. De tre hovedstemmer bag Opera i Rebild.

■ Opera i Rebild 2019
Rebild Bakker søndag